

Hiljaisen Viisauden Voima

Uutisia eläinkommunikoinnin maailmasta 3/2009 (3)

Leyla, meidän hevosemme verhon takaa, on Maiccu Kostiaisen opettaja, mutta Leyla opettaa myös meitä muita viisailla sanoillaan. Kun oppilas on valmis ottamaan oppia vastaan, opettaja ilmaantuu paikalle, sanotaan. Oikeastaan me kaikki olemme niin opettajia kuin oppilaitakin, ja se kumpaa roolia kulloinkin näyttelemme, vaihtuu monta kertaa yhden päivän aikana.

3/2009 (3)

1. Luota muutokseen
2. Maicun sanoja
3. Rupikonna haastattelu
4. Leylan Perintö: Muutos
5. Bridget Pilloudin haastattelu
6. Juhlikaamme uutta vuotta!

Mukana tässä numerossa

- ✓ Maiccu Kostiaisen, eläinkommunikoija
- ✓ Bridget Pilloud, eläinkommunikoija Oregonista
- ✓ Leyla, hevonen joka on jo siirtynyt pois tästä maailmasta
- ✓ Olive, Bridget Pilloudin pitbull
- ✓ Rupisammakko, villieläinten edustaja
- ✓ Lea Pihlman, toimittaja

1

Leyla puhuu muutoksesta tässä numerossa. Oikeastaan hän yhdistää kaksi teema tässä ja seuraavassa numerossa: *muutoksen ja luottamisen.*

Muutos täyttää usein sydämemme pelolla, vaikka asioilla on aina taipumusta kulkea tarkoitettuja teitä. Luottaminen siihen, että kaikki on hyvin tässä ja nyt, ja jokaisena hetkenä elämässä, ei ole helppoa. Se vaatii kykyä pitää sydän avoimena ja vastaanottavaisena kaikille mahdollisille opetuksille, mitä elämä tarjoaa.

Kaikki mitä on, on energiaa. Ja energialla on taipumusta virrata, mikään ei sitä pysäytä, eikä mikään voi pysäyttää myöskään tämän loppumattoman liikkeen mukanaan tuomaa muutosta. Mitä enemmän yritämme taistella muutosta vastaan, sitä enemmän se aiheuttaa kipua. Valinta rakkauden ja pelon välillä on tehtävä – jälleen kerran.

Tässä vuoden viimeisessä numerossa rupikonna pitää ihmisiä vähän humoristisina. Kyseinen konna todella rakastaa olla oma itsensä. On epätodennäköistä, että se käyttäisi itsestään sanaa ruma, jos se sattuisi näkemään oman kuvajaisensa vedessä – kuten niin monet ihmiset tekevät katsoessaan itseään peilistä. Monet meistä sanovat myös sammakoita rumiksi. Ehkäpä sammakoiden silmissä me ihmiset olemme hieman rumia? Vai pelkästään koomisia? Katsotaan mitä Maiccu sai selville.

Lea Pihlman 28.12.2009

2

Moi kaikki!

Tätä kirjoittaessani olen juuri parantumassa pahemmanlaatuisesta flunssasta. Olen ollut kovassa kuumeessa, koettanut nukkua ja levätä. Nukkumisesta ei ole tullut juuri mitään, ajatukset ovat pyörineet päässä ihan sikin sokin. Tiedostan koko ajan, että asiakkaat odottavat kommunikointeja ja haluan tulla terveeksi, jaksakseni taas kirjoittaa pidempään yhtäjaksoisesti ja ottaa rakkaisiin eläimiinne yhteyttä. Yksi erityinen asiakas, jos näin voi sanoa, on odottanut minua jo jonkin aikaa ja päätin, että tänään on juuri niin hyvä päivä kuin se vain voi olla tämän asiakkaan kanssa kommunikoimiseen.

Monet teistä nimittäin tietävät, että seuraavassa HVV:ssa tullaan haastattelemaan sammakkoa ja nyt se hetki on tullut. Sinä joka tätä luet, voit olla varma, että minä olen ihan yhtä odottavalla kannalla kuin sinäkin. Tässä sairauden keskellä olen huomannut muutamia mielenkiintoisia asioita omasta mielikuvituksestani ja tietoisuuden tilastani ja olen nähnyt mitä ihmeellisimpiä asioita ja saanut mitä erilaisimpia viestejä niin Leylalta kuin myös Universaalisti jostain mitä en edes itse pysty määrittelemään. Olen todennut itsekseni, että käsin kosketeltavan todellisuuden ja mielikuvituksen välinen ero on todellakin kuin veteen piirretty viiva. En haluaisi niitä tästä lähtien edes kovin paljon toisistaan erottaa.

Kaikella on aikansa ja paikkansa ja tarkoituksensa, niin myös tällä flunssalla. Uskon toisaalta senkin, että saadakseen minut lepäämään ja hiljentämään tahtia, on minut näköjään lähes tainnutettava. Hiljaisuudessa

asuu suuria viisauksia, minä luulin sen jo tietäväni, mutta jälleen kerran on todettava, että en ole tiennyt vielä mitään.

Sanoin Lealle, että toivoisin että olisi mahdollista kytkeä omaan päähän USB piuha ja ladata muutama näistä näyistä joita näin, ulos kuin valokuvana. Valitettavasti se ei ole mahdollista, enkä sen takia ala edes näitä näkemiäni juttuja kuvailemaan. On parasta, että siirrymme suoraan sammakon salaperäiseen maailmaan. Nauttikaa siitä, tässä teille jälleen kerran ihana paketti, monta sivua suoraa puhetta eläinten sydämistä.

*Rakkaudella,
Maiccu Kostainen 18.11.2009*

3

Rupikonnin haastattelu

Rupikonna ilmestyi polulle saaristossa, Etelä-Suomessa, eikä hievahtanutkaan, ennen kuin siitä otettiin kuva. Tämä tapahtui yli vuosi sitten.

Sammakko puhuu:

”Pahoitteluni, että olen jo hiukan huurteessa. Mutta sinähän (Maiccu) olet saanut erinomaisen kokemuksen juuri siitä, miltä tuntuu kun aivot toimivat, mutta muuten on totaalisesti poissa pelistä, kuin huurteessa. Tämä on oikeastaan mukavin aika vuodesta. Tämä vuosi oli muutenkin oikein hyvä, ei ollut liian kuivaa eikä liian märkää, sopivasti mutaa minun makuuni. Tässä hetkessä kaikki asiat ovat parhaalla mahdollisella tavalla; minun ei tarvitse tehdä mitään. Minun ei tarvitse syödä tai juoda tai liikkua, minä saan vain olla.

Minä olen unessa, mutta en ole kuitenkaan vielä nukahtanut. Minä nukahdan hyvin hitaasti, se on kuin nautinnollinen hetki kesällä auringossa. Ei ole kiirettä minnekään, saan vain odottaa sitä hetkeä että nukahdan. Kaikki ajatukset virtaavat vapaasti, mikään ei rajoita tai kahlitse niitä. Vaikka olenkin sammakko, luoja armosta, ja saan nukkua talven läpi - tekemättä yhtään mitään - ei se tarkoita ettei minulla olisi ajatuksia ja suuria suunnitelmia.

Katsokaas ihmiset, asiassa on aina monta puolta. Jos te tietäisitte miten paljon, hyvin moni vaihtaisi osia kanssani. Te tulisitte tänne koloon ja nukkuisitte talven yli. Mutta se ei käy. Jos haluaa vaihtaa jonkun kanssa osia, on otettava kaikki mitä siihen kuuluu ja molempien on haluttava sitä. Niin, te ajattelette: kyllä kai sammakko haluaisi olla ihminen, mikäpä siinä. Mutta minä en halua olla ihminen, en olisi ihminen mistään hinnasta. Eikä ihminenkään haluaisi olla sammakko, jos totta puhutaan. Kuten tavallista, te ottaisitte vain kaikesta parhaat osat, kuten tässä tapauksessa nukkumisen yli talven. Mutta niinhän se on, talven jälkeen te odottaisitte jälleen kerran, että joku tulee ja suutelee teitä ja te muututte ihmiseksi jälleen, ihan vaikka prinsiksiksi vallan. Minä olen kyllä

kuullut tuon sadun. Se on oikeastaan aika huvittava. Aina kun ihminen näkee sammakon, hän ensimmäiseksi ajattelee, että muuttuisiko tuo sammakko prinsiksiksi, jos suutelisin sitä?

Me sammakot olemme ylpeitä olentoja ja te ihmiset huvitate meitä. Aika moni teistä on todella huvittavan näköinen meidän mielestämme. Oliko sillä joka loi sammakon huumorintajua? Todellakin, huumoria oli ja on edelleen. Kun ajattelen ihmistä, niin siinä kohtaa on minun mielestäni käytetty huumoria kaikkein eniten. Teillä ei ole kunnan räpylöitä, te olette aivan liian suuria

ja kömpelöitä, te uurastatte läpi koko vuoden aivan turhaan, teillä on kummallisia vaatteita ja te ette tarkene samassa asussa läpi vuoden. Itse asiassa te ette tarkene samoissa vaatteissa läpi edes yhtä vuorokautta. Joka tapauksessa, saattaa kuulostaa oudolta tämä kaikki höpinä prinsseistä ja vaatteista ja räpylöistä.

Ymmärrättehän, että tällä hetkellä ajatukseni on yhtä tasaista tajunnanvirtaa.

Jos te ihmiset hiljentyisitte ja haluaisitte tutustua meihin sammakoihin paremmin, oppisitte meistä enemmän ja sen myötä te oppisitte arvostamaan meitä enemmän. Meillä ei ole suuria tarkoituksia universaaleissa suunnitelmissa, me olemme vain olemassa koska maailmassa pitää olla erilaisuutta ja jossakin kohtaa universumin kehittyessä sille tasolle missä se on nyt, me nousimme vedestä räpylöinemme ja jäimme tällaisiksi. Meissä on huumoria ja se riittää meille.

Te voisitte oppia meiltä sammakoilta hyvin paljon, kuten te opitte kaikilta muiltakin eläimiltä. Muistakaa, että te voisitte oppia

**Te voisitte oppia meiltä
sammakoilta hyvin paljon,
kuten te opitte kaikilta
muiltakin eläimiltä.
Muistakaa, että te voisitte
oppia pienimmältäkin
elolliselta olennoilta, jos te
niin valitsette.**

pienimmältäkkin elolliselta olennotta, jos te niin valitsette. Katsokaa nyt meitä, me olemme jokseenkin kummallisen näköisiä ja asumme vedessä, jonkin verran maalla ja nukumme talven yli. Meissä ei ole niin paljon eroavaisuuksia kuin äkkiä katsoen voisi luulla. Me rakastamme lapsiamme yhtä paljon kuin te, vaikka saamme niitä satamäärin, siinä nyt on pieni eroavaisuus, mutta ei takerruta siihen. Tärkeää on se, että rakkautta riittää jokaiselle.

Minusta on kunnioitettavaa, että te halusitte haastatella minua ja kuulla mitä minulla on sanottavana. Minulla ei ole mitään maailmaa mullistavia opetuksia teille, mutta jotain minä haluaisin teille kuitenkin jättää pohdittavaksi.

Katsokaa minua seuraavan kerran kun näette minut, en minä koskaan halua teitä ihmisiä pelästyttää tai saada teitä inhon valtaan. Minä vain menen menoani ja mietin omia asioitani. Minä en ehkä ole teidän mielestänne kaunis, mutta ennemminkin olisin humoristinen kuin ällöttävä. Minä en arvostele teitä ja siksi halusin kertoa, että me sammakot pidämme ihmisiä hiukan humoristisina. Minä en ole mitenkään vaarallinen, minä olen vain viaton sammakko ja minä rakastan elämää sen kaikessa yksinkertaisuudessa.

Antaisitte itsellenne välillä hiukan armoa ja lepäisitte. Monilla teistä jotka asutte pohjoisessa, on edessä pitkä ja pimeä talvi, ottakaa siis rennommin. Minä en ainakaan aio kuolla stressiin tai yliväsymykseen enkä sydänkohtaukseen sen takia että en olisi levännyt riittävästi. Menkää talvihorrokseen, se on sallittua. Te voitte silti tehdä kaiken mitä tarvitsee, mutta te voitte säästää itseänne ja te kyllä tiedätte miten ja miksi.

Katsokaa itseänne peiliin ja olkaa huvittuneita ja naurakaa itsellenne, älkää olko niin tosikkoja kaikessa. Me sammakot emme ole

tosikkoja. Te ihmiset käytätte aivan liian paljon aikaa ollaksenne toisianne parempia.

**Kuka sinä olet
arvostelemaan toisen
ulkonäköä tai elintapoja
kun et itsekään tiedä kuka
oikein olet?**

Minä olen itsestäni hyvin tietoinen. Minä tiedän kuka minä olen. Sinä, ihminen, sinunkin olisi aika miettiä sitä, kuka sinä olet? Kuka sinä olet arvostelemaan toisen ulkonäköä tai elintapoja kun et itsekään tiedä kuka oikein olet?

Pohtikaa sitä. Ja kun olette mielestänne pohtineet tarpeeksi, niin kysykää minulta uudestaan mielipidettäni. Toivottavasti olen silloin vielä vastaamassa. Minä nimittäin haluan nähdä sen päivän, kun ihminen huomaa, ettei ollutkaan sammakkoa kummempi!

Minä toivotan teille rauhallista talvihorrosta, kauniita unia ja paljon rakkautta ja uusia lapsia tulevana kesänä! Nukkukaa hyvin!”

Maiccu Kostianen

4

Leylan perintö *Muutos*

Seuraavaksi puhumme muutoksesta. Leyla lupasi aikaisemmin minulle, että seuraava aihe josta tulemme puhumaan tulee olemaan muutos. Mielessä on pyörinyt tuhat ja yksi kysymystä. Jostain syystä en niitä kuitenkaan kirjoittanut ylös, ei ollut mahdollisuutta, olin tallilla tai autossa tms. Kuitenkin ajattelin, että tässä numerossa, jos minulle tulee tuolla kanavoinnin keskellä kysymyksiä mieleen niin kysyn sitten saman tien ja katsotaan mitä tulee vastaukseksi.

Teen tämän kaiken jälleen avoimin mielin ja aloittaessani kirjoittamista minulla ei ole aavistustakaan siitä miten Leyla haluaa aihetta käsitellä.

Leylan läsnäolo on ollut erittäin voimakas ja olen saanut paljon merkkejä vahvistukseksi siitä, että hän todellakin on lähelläni. Minulla on ollut hyvä tunne oikeastaan kaikesta. Sen jälkeen kun Leyla on alkanut viestejä välittää, kaikki elämässä on tuntunut liikkuvan vaivattomasti ja olo on ollut todella hyvä muutenkin. Aivan kuin kaikki tavallisetkin murheet ja huolenaiheet olisivat pois pyyhkäistyjä.

Monesti olen miettinyt asioiden eteenpäin menemistä, kirjan kirjoittamista ja siihen liittyviä asioita ja lopulta naurahtanut, että taidanpa jättää näidenkin asioiden hoitamisen ja järjestelemisen Leylan huoleksi. Aivan kuin olisin saanut suuren oppaan itselleni, johon nyt voin luottaa ja siirtyä itse sivuun ja antaa asioiden vain tapahtua.

Pieniä ihmeitä tapahtuu joka päivä. Toivon, että näitä ihania ihmeitä tapahtuu myös sinun, lukijan, elämässä. Sinun pitää vain kuunnella sydäntäsi ja antaa asioiden tapahtua. Tuntuu, että Leyla haluaa jatkaa tästä. Saatan istua seuraavat pari tuntia tässä koneella, joten keitän itselleni kupin kahvia ja sitten annankin puheenvuoron Leylalle.

Maiccu

Leyla puhuu:

”Rakkaat ystävät, rakkaani, me tulemme puhumaan muutoksesta. Kuten luopumiseenkin niin myös muutokseen liittyviä monia hyvin erilaisia vivahteita ja erilaisia tilanteita. Ihmisen ja eläimen elämä saattaa muuttua hyvin monella tavalla. Muutos

saattaa olla hidas, se saattaa olla myös kuin piiskan sivallus, nopea. Voisin palata hiukan luopumiseen ja sen tuomaan muutokseen elämässä. Mitä sen jälkeen tapahtuu, miten te voisitte liikkua eteenpäin suuren surun kohtaamisen jälkeen. Kun sinä menetit minut, sinä kysyit että mitä tästä eteenpäin, kuinka tästä voi selvitä? Sillä hetkellä minun sydämeni oli niin täynnä rakkautta ja surua, että sitä olisi voinut käsin koskettaa. Sinä olit siinä minun vieressäni (Maiccu: tässä vaiheessa on pakko laittaa lisäkommentti, kyyneleiltä tuskin näen koko konetta...) ja minä olin koko ajan lähellä, etkä sinä voinut nähdä minua. Minä olisin halunnut huutaa, että olen tässä, olen lähellä. Niin ei

kuitenkaan ollut tarkoitus, tämä oli sinun tiesi ja asia joka sinun on pitänyt hyväksyä ja käsitellä. Kuinka sinua valmistettiin koko edellinen vuosi tähän muutokseen ja silti se oli viedä jalat altasi.

Eläimen koolla ei ole merkitystä, rakkauden määrä on aina vakio.

Moni teistä voi hyvin samaistua tähän tarinaan joka on minun tarinani. Ei ole merkitystä sillä onko kyseessä ollut koira, kissa tai hiiri. Eläimen koolla ei ole merkitystä, rakkauden määrä on aina vakio.

Osa sinun ammattiasi on tuoda lohtua muiden ihmisten ja eläinten elämään. Sinä autat heitä muutoksen keskellä. Sinulla oli varmaankin hiukan erilainen käsitys siitä millaisesta muutoksesta me puhumme? Niin, ei minulla ole tarvetta puuttua muutokseen jota esimerkiksi koette työpaikoillanne tai avioliitoissanne. Minun tehtäväni on opettaa teitä ja auttaa teitä muutoksissa jotka liittyvät rakkaiden eläinten elämiin ja teidän yhteisiin elämiinne. Kun te joudutte luopumaan rakkaistanne ja se aamu koittaa kun kaikki on muuttunut, talo on hiljainen tai tallissa ei odota tuttu turpa.

Kysymys jonka te voisitte kysyä ensimmäisenä itseltänne, mitä tuo rakkaanne haluaisi teidän tekevän seuraavaksi? Sinä kysyit vihdoinkin tuon kysymyksen ja se oli

suuri helpotus minulle, siitä on hyvä lähteä liikkeelle. Kysykää sitä itseltänne. Miten rakas lemmikkinne haluaisi teidän menevän elämässä eteenpäin? Tuolla hetkellä voi olla, että kaikki tuntuu liian vaikealta. Älkää pakottako itseänne mihinkään, älkää kiirehtikö, oikea hetki tulee. En tarkoita, että teillä pitäisi olla vastaukset valmiina tähän hetkeen heti. Te voitte antaa asioiden rullata kaikessa rauhassa, mutta kun teitä tuntuu hyvältä, niin kysykää tuo kysymys itseltänne. Olkaa avoimia vastauksille, kuunnelkaa sydämenne ääntä. Puhuimme tästä aiheesta jo aiemmassa numerossa, te voitte palata siihen.

Kaikkien kysymysten jälkeen teillä on lupa rakastaa edelleen, elämä ei saa loppua. Kaikki radikaalit muutokset saattavat tuntua elämän lopulta, mutta sitä se ei ole. Me kaikki, myös te ihmiset, viivähdämme täällä maan päällä oman meille tarkoitetun hetken verran, jonka jälkeen me itse kukin siirrymme eteenpäin.

Te voitte miettiä mikä tässä muutoksessa on kaikkein pahinta teidän mielestänne? Minä voin sanoa yhden asian, te ette enää voi koskettaa rakastanne. Teille on hyvin vaikeaa hyväksyä tosiasia, että elämä jatkuu, se jatkuu ikuisesti toisella puolella. Me olemme teidän lähellänne vaikka se ei tuntusikaan siltä aluksi. Lopulta te alatte nähdä merkkejä, mitä enemmän te pyydätte niitä ja opitte näkemään niitä, sitä enemmän te saatte niitä.

Tätä on muutos. Muutos elämässä on kuin muutos kuolemassa. Mitä muutos on yleisesti? Miten sen voisi kuvailla? Kun jokin asia muuttuu, te huomaatte että kaikki ei ole enää niin kuin se oli joskus. Eipä tuota sen paremmin voi kuvailla. Teille muutos voi olla kuin pieni kuolema kaikessa mitä koette, myös siellä työpaikoillanne. Teillä ihmisillä on suuri tarve esittää keskenänne välillä hyvinkin suurta draamaa. Minua tuo lähinnä huvittaa ja siksi en siihen haluaisi näissä opetuksissani mennä. Te kuitenkin ymmärrätte mistä minä puhun.

Ymmärtäkää myös se, että kaikki muuttuu jatkuvasti. Sekuntiakaan asiat eivät ole

samalla tavalla. Aika muuttuu, hetki hetkeltä te liikutte eteenpäin. Jos te ajattelette asiaa tältä kannalta, sekin helpottaa. Teillä ei ole kuin tämä hetki ja seuraava hetki voi olla jotain aivan muuta.

Siitäpä päästäänkin seuraavaan näkökulmaan. Rakastakaa muutosta kuin se olisi paras ystävänne. Rakastakaa tätä hetkeä kuin se olisi ainoa mitä teillä on, muuta ei ole. Rakastakaa nyt, sillä huomenna voi olla toisin. Minä haluaisin opettaa teille, kuinka tärkeää teidän itsenne kannalta on oppia rakastamaan tässä hetkessä tätä hetkeä, kaikkine hyvine ja huonoine puolineen. Kun kaikki muuttuu, te olette paljon vahvempia ja silloin te tiedätte, että ei ole mitään kaduttavaa. Te koette niin paljon tuskaa ja syyllisyyttä asioista joita teidän elämässänne tapahtuu. Koska aikaa ei voi pysäyttää tai kääntää taaksepäin teidän on hyvä ajatella ja oppia kaikesta mitä teidän elämässänne tapahtuu, kaikesta muutoksesta ja suurista suruista.

Minä haluan nyt kertoa teille, että täältä toiselta puolelta teille lähetetään vain rakkautta, sen kaikkein puhtaimmassa muodossa. Ei ole muuta. Ei syyllisyyttä, ei kipua tai tuskaa, ei mitään pahaa. Täällä kaikki on hyvin, kaikki mitä oli joskus, on anteeksi annettu ja tilalla on vain kiitollisuutta ja rakkautta. Te ihmiset kestäisitte kaiken, muutoksen, luopumisen, surun ja tuska niin paljon paremmin, jos te voisitte elää tässä hetkessä ilman syyllisyyttä.

Kaiken tämän te voitte muuttaa heti. Minä tiedän, että moni teistä ajattelee, että huomenna minä aloitan, huomenna minä lupaan pysähtyä ja nähdä kaiken tässä hetkessä. Minä haluan antaa teille kotitehtävän. Tehkää muutos elämässänne, nähkää tämä hetki. Mitä sitten kun lapsi jaloissa parkuu, laskut ovat maksamatta, rahat on loppu, työpaikalla on kriisi? Mitä tässä pitäisi ajatella? Nämä ovat asioita, joihin te odotatte muutosta kiihkeästi, te odotatte, että kaikki muuttuisi paremmaksi. Näettekö te tässä mitään ristiriitaa? Jälleen kerran, minä

sanon, että en halua tuomita tai syyttää, mutta katsokaa nyt itseänne. Te haluatte ottaa vallan myös muutoksesta. Te haluatte päättää millaista muutosta te haluatte elämäänne, mikä on hyvä ja mikä on paha.

Muistakaa, että teillä ei ole valitettavasti valtaa päättää muutoksesta. Teillä on ainoastaan valta päättää miten te siihen haluatte suhtautua.

Minä sanon, että oppikaa rakastamaan muutosta kaikessa, saatte paljon enemmän muutoksia jotka vaikuttavat teidän elämiinne positiivisesti. Jokainen teistä on päättänyt itse elämänsä suunnan, teidän tulee ottaa myös vastuu siitä. Ehkäpä moni teistä ajattelee tätä nyt ensimmäistä kertaa elämässään, että teillä on valta päättää suunnasta ja muutoksen määrästä. Muutoksen vaikutukset määräytyvät sen mukaan, miten te siitä ajattelette, hämmentävää ehkä, mutta ajattelemisen arvoista. Jos tämä on yllätys teille niin hyvä, että se tuli puheeksi.

Muutos voi olla niin radikaali, että se tosiaan pysäyttää teidät. Niin on tarkoitettu tapahtuvaksi, jos sellainen muutos teitä kohtaa. Oppikaa näiden muutosten keskellä. Näiden suurien muutosten onkin tarkoitus muuttaa teitä ja muuttaa elämänne suuntaa.

Ilman sitä muutosta, että minä olisin siirtynyt toiselle puolelle, en olisi nyt tässä kertomassa teille näistä asioista. Kuinka suuri ja radikaali muutos olikaan Maiculle ja hän lopulta liikkui eteenpäin. Hitaasti mutta varmasti tietäen, että kaikella on tarkoitus, että suurimmankin muutoksen keskellä voi nähdä kauneutta ja tuntea rakkautta. Minä toivoisin, että kovin monen teistä ei tarvitse oppia muutoksesta kantapäin kautta. Minä toivon ja haluan, että suurin oppi teille tämän aiheen käsittelyssä on se, että te ette joudu koskaan katumaan. Että te ette esimerkiksi rakastaneet silloin, kun siihen oli mahdollisuus. Elämättä jättäminen nyt hetkessä, tässä ainoassa joka teille on annettu, aiheuttaa teissä syyllisyyttä ja

tuskaa, turhia kysymyksiä ja kaipausta. Miksi en sitä, miksi en tätä? Rakastakaa nyt kaikin voimin niin teidän ei tarvitse katua mitään. Teille jää kuitenkin vielä aivan tarpeeksi kysymyksiä ja katumusta kaiken jälkeen, minä tiedän sen.

Minä näen teidän mieltävän tekojanne, kaikkia niitä jotka eivät ole rakkaudesta. Te voitte katua kuinka paljon haluatte, mutta lopulta, muistakaa muutoksen

Antakaa anteeksi ja rakastakaa.

lahja tässäkin. Ottakaa se vastaan ja muuttakaa suuntaa. Älkää tehkö samoja virheitä uudelleen. Antakaa itsellenne anteeksi. Siinäpä teille muutosta riittämiin.

Antakaa anteeksi ja rakastakaa. Kun rakkaanne poistuu luotanne ja muutos rusentaa teidät alleen, älkää syyttäkö ketään, ei se ole lääkärin vika, ei se ole sinun vikasi, ei naapurin, ei tallimestarin, ei koiravahdin tai kenenkään. Näin oli tarkoitettu. Ota tämä lahja sydämeesi ja usko, että kaikki on juuri niin kuin pitääkin.

Muutos on myös rakkautta, sen näkeminen vaatii teidän sydämenne viisautta. Lopuksi minä annan teille seuraavan aiheen, neljännessä numerossa me tulemme käsittelemään luottamusta. Minä rakastan sinua, ikuisesti!”

Leyla

Kirjoittaessani tätä, kuuntelin samalla Michael Bublén levyä ja haluan jakaa yhden erityisen kappaleen kanssanne. Jotenkin tämä kappale kosketti minua erityisesti ja se tuli kuin tilauksesta, tarkoituksella. Jos haluat kuunnella itse kappaleen löydät sen esim. YouTubesta. Kappaleen nimi on ”Lost”. Minäkin rakastan kaikkia teitä, sydämeni on täynnä luottamusta tulevaan ja kiitollisuutta, että saan nämä Leylan sanat jakaa kanssanne, sekä

kuunnella yhdessä kanssanne tämän kauniin musiikkikappaleen.

Maiccu

Lost

I can't believe it's over
I watched the whole thing fall
And I never saw the writing that was on the wall
If I'd only knew
The days were slipping past
That the good things never last
That you were crying

Summer turned to winter
And the snow it turned to rain
And the rain turned into tears upon your face
I hardly recognize the girl you are today
And God I hope it's not too late
It's not too late

'Cause you are not alone
I'm always there with you
And we'll get lost together
Until the light comes pouring through
It's when you feel like you're done
And the darkness has won
Babe, you're not lost
When your world's crashing down
And you can't bear the cross
I said, babe, you're not lost

Life can show no mercy
It can tear your soul apart
It can make you feel like you've gone crazy but you're not
Things have seemed to change
There's one thing that's still the same
In my heart you have remained
And we can fly fly fly away

'Cause you are not alone
And I am there with you
And we'll get lost together
Until the light comes pouring through
It's when you feel like you're done
And the darkness has won
Babe, you're not lost
And the world's crashing down
And you can not bear the cross
I said, baby, you're not lost

Michael Buble

5

Bridget Pilloudin haastattelu

Bridget & Olive

Eläinkommunikoijavieraana meillä on Bridget Pilloud Portlandista, Oregonista. Hän kuvailee itseään sanoilla intuitiivinen eläinkommunikoiija, intuitiivinen konsultti, kirjoittaja, tarinankertoja, podcastien luoja & iloinen ääni. Hän sanoo rakastavansa puhumista kaikenlaisten eläinten kanssa. Hän työskentelee Skypen tai puhelimen välityksellä asiakkaidensa kanssa, joita hänellä on ollut kaikkialta maailmasta.

Bridgetin isoisoisä ja isoisoäiti muuttivat USA:han Norjasta. Bridgetin perheessä puhutaan vieläkin, että eräs hänen esi-isistään olisi ollut Kuningas Oskarin metsästysopas. No, hän ei ole varma siitä, onko tämä totta, mutta heillä sanotaan vieläkin *Skål* ja syödään lipeäkalaa jouluisin.

Bridget avasi minun (Lean) silmät tekemällä ensimmäisen henkilökohtaisen

kommunikoinnin minulle tärkeille eläimille. Vaikka tiesin mitä odottaa, olin ällikällä lyöty niistä sanoista.

Bridgetin Olive-koira osallistuu myös tähän haastatteluun ja sanoo muutaman sanasen. Vaikka hänen unensa keskeytyivätkin tämän vuoksi...

Milloin sydämesi avautui kuulemaan eläimiä ja sait ensimmäisen viestisi eläimeltä?

Luulen, että ensimmäinen eläin jota rakastin, oli koirani Bailey. Perheeni adoptoi sen ollessani 16-vuotias. Meillä

oli aiemmin koira ja kissa, mutta en nähnyt niitä mitenkään erikoisina, tavallisina lemmikkeinä. Bailey oli se joka avasi sydämeni. Hän oli hyvin rakastava ja lojaali perhettään kohtaan.

Ensimmäinen viesti jonka sain eläimeltä tuli kun olin 6-vuotias. Minun kouluni oli käymässä eläintarhassa ja tutustumassa eläimiin kotikaupungissani. Me yritimme saada erään peuran tulemaan aidan luo tervehtimään meitä. Tietenkään peuraa ei olisi vähempää kiinnostanut. Sitten ystävieni kaivoivat eväänsä esiin ja menivät istumaan kauemmas, retkipöydän ääreen. Uropeura tuli aidan luokse ja nojasi sen yli ja katseli minua. Se oli valtava ja sillä oli jättimäiset sarvet päässä. Se puhalsi pääni päällä ja päästi sellaisen puhisevan äänen. En pelännyt. Tunsin vain sellaisen lämmön ja hellyyden tunteen. Tunsin, että se viihtyi juuri minun seurassani, enkä minä ymmärtänyt, että miksi minä olin jotenkin erilainen kuin muut.

Kuulin eläintä vasta muutama vuosi myöhemmin, ja se tapahtui hyvin spontaanisti koiran kanssa jonka olin juuri adoptoinut. Sillä oli vaikeaa ja se puhui minulle siitä. Olin melko järkyttynyt!

Usein tuntui siltä, että piti sanoa lisälause kuten, ”mutta minä olen muuten ihan normaali!”

Mikä on yleisin reaktio minkä saat tuntemattomilta kun kerrot heille kommunikoivasi eläinten kanssa?

He kääntyvät hieman sisäänpäin, luulen. Ne jotka eivät ole tuttuja asian kanssa katsovat minua kuin odottaen minun sanovan, että se on vitsi. Usein tuntui siltä, että piti sanoa lisälause kuten, ”mutta minä olen muuten ihan normaali!”.

Perheeni on norjalainen. Olen toisen ja kolmannen polven norjalainen, tarkoittaen sitä, että isovanhempani ja isoisovanhempani tulivat tänne 1900-luvun alussa. Minun tätini kertoivat usein vitsejä norjaksi kun olin lapsi, ja tietenkin, me syömmme edelleenkin norjalaisia *krum kaka*-vohveleita ja *lefse*-rieskoja.

Olen myös luonteeltani melko norjalainen. Olen hieman varautunut. Annan mielelläni ihmisille tilaa. Olen joskus melko epäileväinen mitä tulee asioihin joita en itse ymmärrä. Niinpä kun tapaan ihmisiä ja puhun työstäni heidän kanssaan, seuraan tarkasti että ymmärtävätkö he minua. Jos he niin tekevät, hienoa. Jos heillä on jotakin kysyttävää, sekin on hyvä. Jos he eivät usko minua, en näe tarpeelliseksi ruveta kinastelemaan siitä heidän kanssaan. He tulevat asian kanssa sinuiksi sitten kun aika on heille oikea.

Mitä lapsesi ajattelevat siitä, että olet eläinkommunikoiija? Toivovatko he myös oppivansa tämän kyvyn?

Minulla on kaksi poikaa. Rubin on 19 ja Ike 12. He molemmat ovat intuitiivisia omalla tavallaan, eri tavalla kuin minä.

Heidän mielestään olisi hienoa jos voisin saada puhuttua kissat pysymään poissa heidän huoneistaan. muutoin he eivät mieti asiaa kovin paljoa.

Hyvä asia on se, että he tietävät, että luen energioita tarkasti, joten se pitää heidät poissa

liian vaarallisista tai tuhmista asioista. He ovat hieman varpaillaan, että saattaisin nähdä sen heistä.

Sanoiko hevonen, jonka kanssa puhuit aiemmin tänä vuonna todellakin v-sanan, kun se oli todella kiukuissaan kärpäsmaskista jonka sen ihminen oli sen päähän laittanut?

(Nauroin ääneen kun näin tämän twiitin Twitterissä.) [“Me hevoset tulimme mainiosti toimeen tuhansien #%!&@∞ vuosien ajan ilman teitä ihmisiä ja teidän #%!&@∞ kärpäsmaskeja!]

Aiemmin kuluvana vuonna puhuit kaukosessiossa hevosen kanssa ja kyseinen hevonen pystyi näkemään ja haistamaan kukat työpöydälläsi!

Oletko hämmästynyt, millainen sanavarasto joillakin hevosilla on ja että toisaalta jotkut hevoset haistelevat mielellään kukkapuskia – pitkienkin matkojen päästä?!

Kyllä! Niin hän todellakin sanoi! Aina silloin tällöin tulee vastaan eläin, joka käyttää kiro sanoja. He käyttävät sitä yleensä korostamistarkoituksessa, vaikka olen kyllä myös törmännyt muutamaan kissaan jotka kiroilevat kuin lappalaiset!

En ole yllättynyt, että eläimet kiroilevat tai käyttävät sanoja joita minä en käytä. Joskus eläin käyttää sanaa jota en tunne, ja minun on kaivettava se esiin sanakirjasta!

Se on saanut minut tosin miettimään kieltä. Me ajattelemme, että kieli tullut meille oppimalla omalta perheeltämme, mutta entä jos osa siitä onkin aivan luontaista?

Lisäksi, kommunikoin helposti eläinten kanssa joiden jokapäiväisenä kielenä ei ole englanti. He puhuvat hollantia, suomea,

mandariinia, portugalia, heidän ympäristönsä kieltä. Miten tällainen kääntäminen tapahtuu?

Intuitiiviset eläimet aina yllättävät minut. Ei siksi, että ne ovat intuitiivisia. Tarkoitan, että on selvää, että ne ovat intuitiivisia, koska ne puhuvat niin helposti minun kanssani. Mutta kun he nappaavat eetteristä tiedon siitä, että mitä eläimiä minulla on huoneessani; tai että millaisia kukkia minulla on pöydälläni; tai että mitä oikein sanoin rakkaalleni aamulla... Silloin kun he tietävät asioita joita en voi käsittää heidän tietävän, niin silloin he kyllä yllättävät minut!

Kommunikoin helposti eläinten kanssa joiden jokapäiväisenä kielenä ei ole englanti. He puhuvat hollantia, suomea, mandariinia, portugalia - heidän ympäristönsä kieltä. Miten tällainen kääntäminen tapahtuu?

Jotkut eläimet ovat intuitiivisempia kuin muut, aivan kuten se asia on ihmisilläkin.

Onko elämä sinusta todella siistiä?

Minusta elämä on ihmeellistä. Ja minusta se on joskus myös rankkaa. Ja haluaisin sen olevan helpompaa.

Haluaisin meidän oppivan elämänläksymme helposti ja arvokkaasti.

Kysyin Olivelta, pitbulliltani, tästä ja hän sanoi nukkuvansa. Sanoin: ”Herää, nämä mukavat ihmiset haluavat kysyä sinulta jotakin. Onko sinusta elämä todella siistiä?” Olive sanoi, ”Minä rakastan paistettuja asioita.” Hän näytti minulle minut itseni paistamassa pekonia paistinpannalla. Hän sai hieman pekonia tänä viikonloppuna. Hän myös sanoi, että hänestä oli aivan liian kylmä ja että hän huolehti, että ”se mies hakee minut täältä”. Hän näytti minulle varjon kaltaista hahmoa ulkona.

Tämä on asia jonka parissa me vieläkin työskentelemme Oliven kanssa. Hänellä oli hyvin traumaattinen kokemus ennen kuin hän

tuli meille asumaan, ja hän yhä kantaa näitä murheita mukanaan. Hän on paljon parempi kuin mitä oli alussa.

Hän on turvassa meidän kodissamme. Hän on turvassa meidän kanssamme, silti hän huolehtii. Me kerromme hänelle, että hänen elämänsä ei muutu, että hän on turvassa, muttei hän usko meitä 100-prosenttisesti. Toivottavasti hän ajan myötä uskoo.

Hän huolehtii myös minun lapsistani. Aina kun poikani Rubin menee ulos, hän huolehtii kunnes poika tulee kotiin. Hän on todella hyvä antamaan tuiman katseen jos poika viipyy ulkona liian myöhään!

Toivon että me asuisimme paikassa missä eläimet ja ihmiset ovat turvassa, eikä tarvitsisi huolehtia.

Leyla kertoi teeman olevan "muutos" tässä numerossa. Miten sinä koet muutoksen elämässä?

Ah.. Hyvä kysymys! Muutos on jatkuvaa. Me olemme jatkuvassa muutoksen tilassa! Elämä on jatkuvassa virtauksessa! Muutos on pelottava useimpien mielestä. Niinpä olemassa on jatkuva pelon uhka, jota voi olla vaikea huomioimatta. Luulen, että esi-isämme, joiden elämä oli paljon rankempaa kuin meidän, murehtivat todella paljon, ja me kannamme tätä pelkoa vielä DNA:ssamme. Niinpä kulkeminen muutoksen kanssa sillä tavalla, että se on miellyttävää, on minun päämääräni.

Anna kun kysäisen Olivelta:

Olive sanoo: "Minun uudessa elämässäni minä menen kävelylle Isän kanssa, ja minulla on 2 kissaa, ja ennen minulla ei niitä ollut, joten se on hyvä. Mutta minä kaipaen minun ensimmäistä perhettäni ja minun kaniani, Conejoa, joskus. Pidän uudesta elämästäni. Minusta on mukavaa kietoutua kerälle sohvalle Äidin kera. Lisäksi, minä elän tätä elämää kun minä olen valveilla ja sitten minä elän toista elämää kun minä olen unessa."

Olive näyttää minulle että hän nukkuu ison renkaan keskellä, ja jokaisen renkaan puolan/pinnan välissä on erilainen maisema.

"Joskus kun minä herään, niin asiat ovat muuttuneet täällä. Menen nukkumaan iltpäivällä ja herätessäni on illallisen aika ja minä muistan että missä minä olen. Se on hyvä juttu. Olen onnellinen kun herään täällä, etenkin jos sattuu olemaan illallisaika."

Bridget Pilloud & Olive

6

Näinä päivinä toiset meistä valmistautuvat uuden vuoden pippaloihin ja toiset meistä vaipuvat yhä syvempään talviuneen.

Me saimme ruhtinaallisesti lunta jouluksi täällä Suomessa – ja kuten sanonta kuuluu: eteenpäin sanoi mummo lumessa! Tästä jatkamme seuraavassa numerossa.

Kiitos vieraallemme Bridget Pilloudille ja hänen Olive-koiralleen. Olive on ihana ja onnekas koira uudessa, pysyvässä kodissaan, vaikkei se vielä sitä välttämättä ole täysin sisäistänytään.

Syy miksi me tahdomme esitellä eläinkommunikoidijan jokaisessa numerossa, on se, että lukijat huomasivat, että eläinkommunikoidijat ovat tavallisia ihmisiä. He eivät ole omalaatuisia meedioita, jotka ovat muiden kuolevaisten yläpuolella, tehden jotakin tavatonta, jota kukaan muu ei pystyisi tekemään. Näin ei asian laita ole, mutta monet vielä niin luulevat.

Jokainen voi opetella kommunikoimaan eläinten kanssa, jos niin tahtoo. Useat oppilaat oppivat kommunikoinnin perusidean yhden viikonloppukurssin aikana: sen jälkeen ei enää tarvita muuta kuin harjoittelua, harjoittelua, harjoittelua – ja luottamista omaan itseän. Tämä kyky todellakin on meissä kaikissa. Joonas ja Leyla näyttivät ja opettivat sen taidon Maiculle, ehkä sinullakin on olemassa ihan oma nelijalkainen opettaja siellä kotona.

Iloista ja eläinrikasta & eläinrakasta uutta vuotta minun puolestani teille kaikille! Tänä vuonna kohotan maljan Hiljaisen Viisauden Voimalle ja sen ensimmäiselle vuosikerralle. Aloitimme tämän projektin vuoden viimeisellä neljänneksellä, mutta alku oli hienompi kuin osasimme kuvitellakaan.

Kiitos kaikille eläimille jotka ovat osallistuneet tämän e-lehden tekemiseen ja

kiitos kaikille niille, jotka tulevat osallistumaan tulevaisuudessa. *Te tiedätte kyllä ketä te olette. Eläinten Rakkauten Verkko toimii – ehkäpä paremmin kuin ihmisten versio: Internet...*

Hyvää Uutta Vuotta!

Tapaamme jälleen 2010.

Leyla on sanonut haluavansa vastata

joihinkin Vetovoiman Lakia koskeviin kysymyksiin. Tämä teema on todennäköisesti HVV 5:ssä eli numerossa 2/2010. Jos haluat lähettää kysymyksiäsi Maiculle (tai minulle), näet sähköpostiosoitteet tämän lehden lopussa. Vetovoiman lakia on selostettu varsin perusteellisesti mm. elokuvassa/kirjassa *The Secret*. Suomeksi tämä Rhonda Byrnen kirja on käännetty nimellä *Salaisuus*.

Lea Pihlma

Yhteystietoja & linkkejä

Nettiversio tästä lehdestä, suomeksi ja englanniksi:

<http://thepowerofsilentwisdom.wordpress.com/>

Fanisivu Facebookissa:

<http://www.facebook.com/pages/The-Power-of-Silent-Wisdom/132586080908>

Maiccu: maiccu@animalstalk.fi

Twitter: <http://twitter.com/maiccu>

Facebook: <http://www.facebook.com/maiccu.kostiainen>

AnimalsTalk.fi Fanisivu Facebookissa:

<http://www.facebook.com/pages/Paivola-Finland/Animals-Talk/155197685090>

Lea: lumensilta@gmail.com

Twitter: <http://twitter.com/accode>

Facebook: <http://www.facebook.com/lumensilta>

EK—blogi | <http://elainkommunikointi.blogspot.com/>

EK-blogi Twitterissä:

<http://twitter.com/ekblogi>

Vieraamme

Bridget Pilloud, Portland, Oregon, US

<http://www.bridgetpilloud.com/>

<http://www.petsaretalking.com/>

<http://bridgetpilloud.wordpress.com/>

<http://www.3bitchesbarking.com/>

<http://www.olivesheroes.com/>

<http://twitter.com/petsaretalking>

”Twiittaus” johon viitattiin Bridgetin haastattelussa:

<http://twitter.com/petsaretalking/statuses/2504609697>

Joitakin Bridgetin kirjoituksia on käännetty myös EK-blogiin suomeksi:

<http://elainkommunikointi.blogspot.com/search/label/Bridget%20Pilloud>

Puupäästäinen rakastaa rauhaa